

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

In Lvcaë Cap. 17.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

diuino præterea more ac modo loquitur, promittens beneficentiæ nostræ non quodlibet refugiū, sed ipsam vitam æternam. Docet illos quibus benefecimus, *recipere nos in æterna tabernacula*, id est, Christum propter illos, nō solū ratione operis ipsius, sed etiam ipsis intercedētibus, reddere vitam æternam, vt clarè docet Aug. de ciuit. Dei lib. 21. cap. 27. Sanè S. Ambros. non solū eos quibus benefecimus, sed & alios Sāctos pro eleēmosynarijs intercedere aſſimat. Sic enim hunc locum exponit. *Idco ait, Facite vobis amicos de mammona, vt largiendo pauperibus, Angelorum cæterorumque Sāctorum gratiam comparemus.* Vnde posterior Caluini cauillatio diluitur. Nā & quum indignis præstatur eleēmosyna, nō solū ratione operis fit retributio, sed iuxta Ambros. Sāctorum gratia comparatur, videl. vt pro nobis intercedant. Quamquā Christus præcipue pios pauperes intelligit quando eleēmosynis tantam mercedem repromittit, vt causa ab illo subiuncta manifestum facit. *Quicquid enim vni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis.* Matth. 25. Manet ergo firma Catholica doctrina, Caluini cauillationibus nequicquam impugnata.

Lib. 7. in
Lucam.

IN LVCAE CAP. 17.

10. *Quum feceritis omnia quaecunque præcepi vobis, dicite, Serui inutiles sumus: quæ debuimus facere, fecimus.*

INSULTANT hoc loco hæretici contra meritum operum, maximè de condigno. *Praue arrogantiæ* (ait Caluinus) *damnantur hic omnes qui se apud Deum quicquam mereri fingunt.* Postea definit,

Meritum
ex condi-
gno de-
fenditur.

M m 3 or

ex legis pacto mercedem operibus statui, non pro dignitate. Moxque concludit, detestabile esse Sophistarum commentum, qui meritum de condigno fabricare ausi sunt. Vbi duo notanda sunt. Primum, meritum de condigno ab hæreticis penitus explodi. Secundò, ideo explodi, quia ex sola Dei promissione pendet ratio meriti, non ex aliqua operum dignitate. Quod ex hoc loco probare volunt, quia qui omnia fecit præcepta, adhuc seruus inutilis est: ergo ratione operis ipsius, quam tenuis ex gratia Spiritus S. proficiatur, nullum potest esse meritum. Qui enim meretur præmium à Domino suo, inutilis seruus non est. Adde quòd Christus seruum inducit, cui omnia imperata facienti nullam gratiam dominus habet. Opus ergo hominis iusti non meretur gratiam, sed merces indebita (vt hîc ait Calvinus) ex solo Dei beneplacito promittitur. Hoc autem consequenter docet Calvinus, negans hominẽ diuinæ gratiæ liberè cooperari; sed quicquid boni ab homine fit, ex sola Dei efficaci gratia promanare. Institut. lib. 2. c. 3. Sed hic locus hâc hæresim nihil iuuat. Totus Christi scopus hoc loco est, auferre iactantiã bonorum operum. Seruum quidem introducit, cui dominus gratiã non habet: sed in applicatione exempli suæ intentioni, non ita infert, Sic & vobis, quum feceritis omnia, Deus nullam habebit gratiam. Non sic infert Christus, sicuti eum inferre Calvinus vult, voluntque alij qui meritum de condigno negant. Sed Christus ita infert: Sic vos, quum feceritis omnia, &c. dicit, quia serui inutiles sumus, id est, Nolite vos ipsos iactare quasi seruos bonos & fideles. Iactationem prohibet: rem non negat, quam alibi apertè asseruit, dicẽs, *Euge serue bone & fidelis, &c.* Causam quoque subiungit cur veraciter hoc dicere possimus.

Quod

Matth. 25.

Quod debuimus facere, fecimus. Hoc quippe respectu serui Domino nostro inutiles sumus, quia absque mercede proposita seruire Deo oportuit: non tamen simpliciter serui inutiles, qualis illé fuit qui in tenebras exteriores proijcitur, præceptum Domini non faciens. De ipsa igitur bonorum operum dignitate vel vilitate in se nihil híc Christus determinat, sed de ipsorum conditione respectu naturalis obligationis nostræ, & respectu Domini Dei, cui seruiamus, Christus disputat, vt vanam iactantiã tollat. Sumus quippe natura serui Dei, & sic omnia faciendo nihil meremur singularis gratiæ: sed sumus *adoptione filij Dei, templa Spiritus S. diuinæ naturæ consortes, membra Christi*, de quibus hic Christus nihil agit, & quorum respectu est in operibus iustorum dignitas quædã, ex cuius consideratione, & non ex solo beneplacito Dei aut promissione facta, iusti merentur vitam æternam ex condigno, vt rectè docet D. Thom. 1. 2. q. 114. art. 3. Vide Bartholomæum Medinã ibidẽ, & D. Iansenium ad hæc verba, qui latè & eruditè sententiã Catholicam explicat. Consequètia illa; *Qui fecit omnia, est seruus inutilis, ergo ratione operis ex Spiritu S. profecti nullũ est meritũ, nõ valet: quia Christus de seruatorũ operibus non filiorũ loquitur, & de naturali operũ obligatione nõ de supernaturali dignitate disputat. Deinde non sequitur: Qui bene operatur, est seruus Deo inutilis, ergo est simpliciter inutilis, & nihil meretur. Potest enim nihilominus ex alio capite mereri, & sibi esse utilis, quia opera eius habent dignitatem ad præmium consequendum, & sunt Deo grata, etsi non sunt utilia. In summa, iactantiã operum tollit Christus, quoad ipsos operantes; dignitatem & mercedem*

Mm 4 operum

Rom. 8.
1. Cor. 7.
2. Pet. 1.
1. Cor. 13.

operum non tollit, quo ad Deum remunerato-
rem & iustum Iudicem.

13. *Iesu Præceptor, miserere nostri.*

DO CENT hæc verba, docetq; prompta horum obedientia, quum necdum muniti iubente Christo ad sacerdotē irent, ut se mundos ostenderent, præclara fide istos leprosos imbutos fuisse Christi opem implorant, Magistri titulo insigniant, nullū sanitatis signum videntes promissioni credunt, & *fidei impulsu* (ait Calvinus) *proficiscuntur*. Ex decem tamen illis iuxta fidem suam sanatis, vnus tantū regressus est dans gloriam Deo. Reliqui nouem ex sententia Caluini fidē amiserunt. Potest igitur amitti fides accepta. Reluctatur hinc Calvinus, quod *Spiritu adoptionis adhuc regenti non erāt, & quod principia tantū & semē aliquid fidei acceperunt*. Sed neutra cauillatio eū iuuat. Spiritu adoptionis spiritualiter eos fuisse regentos, & filios Dei fuisse, dubitari non debet, quum Christus corpus sine anima nunquā sanauerit, nec sacramentum regenerationis adhuc institutū fuit. Non principium tantū aut semen aliquod fidei, sed magna & fortis fides erat, qua necdum mundati ibant tamen ad sacerdotem, corā quo nisi mundi apparere nō debebant: certō credentes se per obedientiam verbo Christi præstitam mundandos.

Fides
amitti
potest.

14. *Ite, ostendite vos sacerdotibus.*

Confessio
Sacra-
mentalis
deficitur.

AD hunc locum eadem garrit & repetit Calvinus contra confessionē sacramentalem in Ecclesia Catholica, quæ suprā ad Matth. cap. 8. garruerat. Cui quæ eo loco responsa sunt, & hinc respōderi debēt. Vnū tamē hinc addit quo acerbius Catholicos perstringat, idque mira-

mirabili, vt sibi videretur, ac unine, sed insigni admodū, vt ostēdemus, stupore. *Bis* (inquit) *stulti sunt nō reputantes quā turpem infamiae maculam suae confessioni aspergant. Bene scilicet agetur si ex tota eorū caterua qui ad sacerdotes profecti fuerint, tantū decima pars ad Christum redeat, reliqui verò omnes impiè alienentur. Neque enim ostendere poterūt confessionis suae titulū, quin profectū hūc vicissim reuere liceat, nullos à sacerdotibus reuerti gloriā Deo daturus.* Hæc ille. Sed vt hominis impietate præteream, qui eodē cauillo Christi quoq; sanantis gratiam ludibrio exponit, à quo quum decem sanarentur, decima tantū pars dedit gloriam Deo, stuporem eius, quo percussus videretur, annotabo. Hoc ipso quippe in loco aliud subiecit, quo seipsū pulchrè refutauit. Ait enim. *Quanquam nouem leprosis nihil in salutē profuit carnis sanitas, sed tantū pro fluxa & caduca fide temporale donum adepti sunt; sub hoc tamen typo nobis ostensum fuit quā efficax futura sit vera fides.* Hæc ille, priorē suam stupidā cauillationem ipsemet refutans. Eodē enim modo quanquā nouem istis leprosis nihil profuit carnis sanitas, sed tantū pro fluxa & caduca obediētia eūdi ad sacerdotes, vt Christus iussit, temporale donū adepti sunt; sub hoc tamē obediētię typo nobis ostensum fuit quā efficax futura sit vera Christianorum obediētia, qui verē cōtriti adēūt sacerdotes, qui soluendi & ligandi potestati acceperunt, vt ab illis soluantur. Sic in eadem pagina sui præ stupore oblitus, seipsum refutat. Quemadmodum nihil præiudicat aut verę fidei, aut Christi sanātis virtuti, istorum nouem incredulitas: sic nihil præiudicat veræ in Ecclesia Catholica peccatorum confessioni, aut sacerdotali absolutioni, istorum nouem typica ingratitude, vel ad vomitum reuersio.

Caluini
scomma
in Chri-
stum re-
dundat.

Caluinus
ex seipso
refutatur.